

eller hvem andre, der efter den ærede Færings Mening gaar paa Jagt efter den. Naa, det faar gaa; kan den ikke klare sig i Tilværelsen, maa det gaa med den, som med os andre — vi blive efterhaanden udryddede.

Men jeg vil paapege en Mærkelighed. Naar vi her i Salen behandle Ting, vi dog til dagligdags have nogen Mening om — lad mig sige Hospitalsforhold, som vi have set udvendig og mange af os ogsaa indvendig, Læger, som vi have set, Flasker med Giftstoffer i osv. — saa bliver der stillet til Udvalgets Disposition Prøver paa vedkommende Ting. Hospitalsudvalget blev f. Eks. ført gennem alle Byens Hospitaler og Operationsstuer og i hvert Fald bragt i en ydre Berøring med alle mulige Baccillepræparater og i et personligt Samvær med Læger og Professorer, til stor Behagelighed for alle vedkommende. Nu have vi for 5 Aar siden haft Storkjovens Fredning til Debat her, og vi have vedtaget en Lov, hvorefter den og dens Yngel og Æg ere fredhellige i 5 Aar. Nu skulle vi frede den i 10 Aar til, men vi have ikke faaet Dyret at se. Mon der dog ikke paa Museet skulde findes et eneste Eksempel af dette mærkværdige Dyr? Jeg kender Storkjøven, jeg har set den, og jeg tør sige, at vort Møde var af den Natur, at jeg ganske dristig tør se den i Ansigtet, naar den kommer her ned i Salen næste Gang. Men for de mange her, der ikke have den færingske Kundskab, som den ærede Ordfører for Færøudvalget, kan det være meget nyttigt at se paa denne Fugl, se, om den er værd at lave saa mange Love for, og se, hvad det er, vi ville bevare. Jeg har den største Agtelse for Storkjøven og vilde gerne, at mine Kolleger skulde faa den samme høje Mening om den, og jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister, om han ikke paa en eller anden lempelig Maade kan skaffe os et Eksempel til Eftersyn.

S. Sørensen: Jeg skal gøre den sidste ærede Taler opmærksom paa, at ved Sagens Behandling for 5 Aar siden var Storkjøven her paa Rigsdagen, idet et Eksempel fra Museet stod til Eftersyn i Bureauet. Det er altsaa kun de Medlemmer, der ere blevne Medlemmer af Tinget senere, som kunde have Interesse af at se Fuglen, og maaske kunde vi da ogsaa faa den at laane en Gang til.

Oscar Hansen: I Tilslutning til andre ærede Medlemmer skal jeg anbefale

dette Forslag, der stemmer Sindet til Ydmyghed. Det viser, hvor ringe den menneskelige Intelligens er i Forhold til Naturens vældige Kræfter. To af Tingets betydeligere Medlemmer havde anstillet meget dybtgaaende Beregninger over, hvor stærkt de 45 Par Storkjøver, der var paa Færøerne for 5 Aar siden, vilde yngle. Det ene Medlem kom til det Resultat, at der i Løbet af 10 Aar vilde blive 40,000, medens det andet Medlem kom til det Resultat, at der vilde blive 2,058 Millioner. Virkeligheden viser, at der er 37—38 Par. Som sagt, selv den højeste Intelligens her i Livet slaar ikke til for rigtig at udgrunde Naturen.

Nu er Spørgsmaalet, hvor ere disse forsvundne Par blevne af? Der er en ikke ringe Mulighed for, at netop det, at vi have begyndt at frede Storkjøven, har ført til dens Udryddelse, idet man i zoologiske Haver og Samlinger er bleven opmærksom paa, at Dyret om kort Tid ikke længere vilde kunne skaffes. Selv om dette ikke er sket paa Færøerne, saa er det, som det er antydnet før, sket andre Steder, at man har været om sig og søgt i Tide at faa fat paa de Storkjøver, der var, og dette vil maaske fortsættes, naar denne Lov atter kommer ud, saaledes at vi om 10 Aar fritages for ny Lovgivning — dog forhaabentlig ikke paa den Maade, som det ærede Medlem for Færøerne (Patursson) antydte. Det ærede Medlem for Færøerne mente, at den danske Rigsdag om 10 Aar burde erstattes med den danske Justitsminister. Det ønsker jeg ikke, jeg synes, at det var bedre for Riget som Helhed, om Rigsinteresserne bleve saa fælles, som det overhovedet var muligt.

Men der er endnu den anden Mulighed, at Opmærksomheden stadig skærpes for, at der kuu er faa Storkjøver tilbage, saaledes at Jagten paa dem drives mere intensivt, hvor de færdes uden for dansk Territorium, og at Dyret derfor snart vil uddø. Det kunne vi imidlertid ikke gøre noget ved, vi have gjort, hvad vi kunne i det Øjeblik, vi have gennemført dette Lovforslag. Det tidligere Lovforslag, der gjaldt i 5 Aar beviser jo tilstrækkelig tydeligt, at naar Naturforholdene ikke længere ere for en Dyrarts Bestaaen, uddør den og bliver saa erstattet af andre. Det har jo været islandske Fugles Skæbne i forrige Aarhundrede, og det kan ogsaa blive den Skæbne, som venter Storkjøven. Vi maa imidlertid vedtage Lovforslaget, hvad der forhaabentlig vil ske, og jeg anbefaler det til Vedtagelse.